

REGÉLO.

Pesten csötörtökön augusztus 6^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóíratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

*Divatszerelem.**(Folytatása.)*

V.

Utam szerencsés volt; kevés nap alatt Hamburgba-értem, 's utasításom szerint Bergner pénzváltó urhoz szálltam. A' férj — körül belől olyan idős, mint atyám — nyílt szívességgel fogadott. — „Azt hiszem, hogy M. barátomat látom ismét úgy, mint mikor még ugyan azon kereskedő háznál együtt szolgáltunk, ön annyira hasonlít atyjához“ — mondá az öreg, könybe lábbadt szemekkel. — Azonnal bemutatott családjának. Tagjai voltak: egy már nem fiatal de szeretetre igen méltó nő, két leányka, kik anyjok mellett mint félig kinyílt rózsa álltak, és egy derék fiú. Szívrehatólag mondá a' nő, hogy már előre örült érkezésemnek, hogy atyám az előtt három évvel Hamburgban levén sokat beszélt rólam, és már ekkor megígérte, hogy hosszabb időre ide fog küldeni.

Az egész háznál, azon külső pompához képpelt, melyet gazdagság 's jóllét szültek, egy csaknem egészen egyszerű patriarchai életmód 's hang uralkodott, mi reám — egészen más világ köréből jövőre — különös hatást tön. Egyszer másszor éreztem, hogy a' nagyobb körökbeni finomabb szokások mellőztetnek; de csak hamar kipótolta azt a' barátságos társas kör, melyben szünidőmet mindenkor örömet töltöttem. Első foglalatosságom vagy is inkább első örömem volt atyámnak 's Amáliának leveleket írni. Mindkettőre csak hamar kaptam választ; Amália levelében a' válás fájdalma legélénkebb színekkkel volt festve. Milly örömet siettem volna hozzá! de a' próbáltatás idejét ki kelle állnom, 's maradnom. Sok végezni valóm volt atyám megbízásából; a' mi szabad időm marad- azt a' Bergner-háznál töltém, melly mindig kedvesebb lett előttem. Az idősb leányt, ki körülbelől 18 éves, csendes elvonultságában testi és szellemi kincset rejte, előbb ismerőssé, bizodalmassá kelle tenni, mig magányában szőtt finom gondolatai közül egyet ki lehete csalni. Elpirult, ha a' legjelentésnélkülibb szókkal fordultam is hozzá. Órákig

ültem mellette a' nélkül, hogy másképp', mint tolvaj-pillantásokkal nézett volna reám, melyek mihelyt észrevételeket gyanították, mint félnék madárcák vonultak vissza rejtekökbe. De a' benyomás, melyet rám a' leány tön, nem gyöngíté keblemben Amália képét. Olly kedves benyomás volt az, millyet Vossnak vagy Gessnernek egy pásztori dala okoz bennünk. Örömet beszéltem volna Paulinával (ez volt neve) szerelmemről, örömet közöltem volna vele Amália leveleit: mert senkim sem volt, kinek az édes visszaemlékezés pillanataiban keblem' föltárhattam volna: de bizonyos szent borzalom taszított attól vissza, hogy első legyek ezen avatatlan szívhez idegen sebző nyilakkal ellátott istenségnek az utat nyitni-meg. Így mult - el több egy évnél munkában és ezen emberekkel társalkodásban, kik engem naponként jobban szerettek. Azt is láttam, hogy akaratom ellen is bírok érdeklődni Paulina szívében, 's mint vettem észre, a' szülők sem bánták. Most már egészen bizonyos lettem atyám nézete felől, 's átláttam, hogy ő már egyezkedett a' leány szülőivel.

Ej ej — gondolám magamban — kedves jó atyám! kár, hogy nem vállalhatom - el azon szerepet, melyet kimutattál, 's kívánságod' nem teljesíthetem. De azt sem szeretném, ha a' jó 's ártatlan leányka élte tavaszában olly szerelem által kinoztatnék, mely nem viszonzathat, 's elhatároztam minden további hozzám vonzóadásának ellene dolgozni, Amáliávali viszonyaimat tudatni; midőn egy véletlen történet a' Bergner-házzali ismeretségemnek egészen véget vete, és így minden további fölvilágosítás is fölösleges volt.

Egy napon a' házbeliék valamennyije szomorú arccal nézett rám 's mintegy szánakozólag; különösen vettem észre az öreg urnak nyugtalanságát. Asztal után mindnyájan az ebédlőben maradván, használtam a' pillanatot hirteleni nyugtalanságuk oka felől tudakozódni. — „Mindnyájan — monda zokogva az öreg — nagy részt veszünk azon fájdalomban, melyet önnek szenvedni kell.“

„Nekem? az Istenért! szóljon ön, mi az?“

„Ön atyja“ —

„Atyám? Ön nyugtalanít engem; mit tud atyámról?“

„Ön atyja — ifjú! legyen erős — ön atyja nincs többé.“

„Lehetlen! itt egy levél, melyet harmadnapja kaptam tőle.“

„Tetszett az urnak őt nagyon is hamar magához szölitni. A' szél megütötte író-asztala mellett; itt egy levél tollvivőjétől, Guldauertől.“

E' szók villámként hatottak szívemre; sokáig álltam némulva, csaknem öntudatlanul. — „Jó atyám!“ — kiálték fájdalomban

— o ha tudtam volna, hogy többé nem látlak, semmi földi hatalom el nem ragad vala oldalad mellől, még ön akaratod sem! “

Lassanként összegyűltek a' család egyes tagjai, és a' könyük, melyeket minden szemben láttam, a' megindító részvét, a' mindkét öregnek vigasztaló szavai mély fájdalommat könypatakba olvasták-föl, mely mint enyhítő balzsam visszaadta erőmet magam felől gondolkodhatni.

, Ön atyja — mondá Bergner ur — végrendelet nélkül halt-meg-Ön, mint magától is értetődik, egyetlen örököse, és így önnek, mihelyt itt dolgait rendbeszedi, ősi javai átvétele végett haza kell utazni B-be. ‘

Csakugyan kevés napig is maradtam a' Bergner-házban, 's el kellett válnom egy családtól, mely engem a' házi szerencse paradijsomát ismerni tanított, 's előttem is föl akarta azt tárni, — egy leánytól, ki még illetetlen szívvél megajándékozandott, és rényei által bizonyosan egyikévé tett volna a' föld szerencséseinek. Jaj nekem, hogy másképp' történt!

VI.

Elsiettem honomba. Aggódtam, hogy atyám helyét kell kipótolnom, kinek vesztét most kétszeresen érzem: öröme gyultam pedig a' gondolaton Amáliát ismét láthatni 's karaim közé zárhatni.

Az utolsó napokban nem kaptam tőle levelet, mi szerfölött nyugtalanítván, kőtes kívánsággal vártam a' pillanatot, melyben őt ismét láthatom.

Első kimeneteletem atyám sirjához, másodikat Amáliához intéztem. Kissé tüzesen cseengtettem, 's egy inas, előttem ismeretlen, kérdezte, kit keresek, 's az ajtót fölnyitá.

, Titkos tanácsnokné Breinfeld asszonyságot. ‘

, Tüstént bejelentem önt; az alatt tessék bemenni ide a' terembe. ‘

Egy jól ismertt szobába utasított, de melyre új butorzása miatt csak alig ismerhettem. — „Az asszonyság — mond a' visszatért inas, még pipere-asztalnál van; tessék egy kissé várni, mindjárt elfogadja önt.“

, Hát a' kisasszony? ‘ — kérdém dobogó szívvél.

, „A' kisasszony? “ — kérdé viszont az inas, 's ugyan azon pillanatban fölnyitak a' mellékterem ajtai, és az asszonyság lépeft-be gazdagon öltözködve.

, Nagyságos asszony! alig érkezém vissza honomba, legelső kötelességemnek tartottam önnél tenni tiszteletemet. ‘

, „Szép, igen szép érdemes M. ur, hogy ön mindjárt megemlékezett rólunk. Tessék leülni.“ — Helyet mutatva maga mellett a'

pamlagon. — „Hallottuk a' szerencsétlenséget, mely önt érte, 's valódi részvéttel voltunk ön iránt! — folytatá; ez alatt pillantatim nyugtalanul villogtak a' mellék-terem felé, melyből Amáliának keil vala jönni. — Azt beszélik a' városban, hogy ön atyja sok kincset hagyott maga után, 's ön az egyetlen örökös; igaz? “

„Igen! — felelék zavartan, és szívem sebesen dohogott.

„Ön szüntelen ama falat nézi — mondá végre, zavartságomat észrevevén — ön bizonyosan a' festést csudálja! igen drága lapok — vőm hozatta Angliából, sok pénzbe kerültek.“

„Ön veje? “ viszonzám megdöbbenve.

„Igen igen, vőm, báró Brandt; hisz' ön ismeri őt!“

„Ön veje báró Brandt? “ mondám, 's fölugram a' pamlagról. — Ön leánya Amália tehát férjhez ment? Annyi barátsággal csak még is lehettek volna, hogy arról engem is tudósítottak volna.“

„Hát nem történt? valóban minden ismerős és barátunkhoz küldettek meghívó levelkék.“

„Atyám! igazad volt! “ — fölkiálték, félre téve minden udvariságot.

„Mi bántja önt annyira? “

„Semmi, semmi nagyságos asszony! — ajánlom magamat!“

„Ön már menni akar? Csak lesz olly jó, hogy meglátogatja leányomat, a' báronét?“

„Nehezen. Nem sokára ismét el kell utaznom! — 's meghajtya magamat siettem ki a' szabadba, enyhíteni fájdalmamat.

„O hűtlen! így kelle engem mellőzni! “ — kiálték, midőn már magánosan voltam. — Ifjúságomat, gyermeki engedékenységetem áldozatul kívánni, 's azt egyedül szeszélyed játékaul! Atyám utósó öleléseitől, halálos ágyától elragadni, 's ezt egyedül szeszélyed játékaul! De hiszen még nem késő; én férfi akarok lenni, 's téged megutállak, elfelejtlek.“

Illy érzések közt búváltölt kebellem jöttem mentem egész nap a' város utzáin. Egészen késő estvéig nem mentem haza.

Inasom fölnyitá az ajtót, és mondá, hogy valaki levelet hozott, és őt igen kérte, hogy azt még ma adja kezeimhez. Feltörvén a' levelet, Amália kezére ismertem.

„Ő ir nekem! — kiálték föl haragomban — minek? — 's a' levelet olvasatlan az asztalra dobtam. — Mit akarhat tőlem? — mondék kis szünet után — mi közünk lehet még egymáshoz, midőn már mindennek vége van, végének kell lenni?“

Illy gondolatok közt voltam, még is ösztönzött valami, hogy vessek egy pillantatot a' levélbe. — „Gyula! — így kezdődött —

ön anyámnál volt, 's ott megtudta, mit önnek csakugyan meg is kelle tudni, hogy kezemet a' bárónak adtam; de csak kezemet, mert szívem e' szövetségről mit sem tud. Én, Isten tudja, csak a' körülmények szükségének engedtem. Föláldoztam magamat anyámmért. A' báró, ki több év óta gondoskodik anyámról, meg akarta tagadni tozábbi segedelmét, ha 14 nap alatt oltárhoz nem megyek vele. Mit volt mit tennem? anyám az én 's tulajdon vagyonát állásához 's nevéhez illő életmódjának áldozta-föl. Mi a' báró nélkül koldusok lettünk volna. Önnek ez iránt nem írhattam. Ön nem segíthetett volna rajtunk, és csak küzdésemet nehezítette volna; de hogy, is jelenhettem volna meg ön előtt mint koldus nő? Illy helyzetben anyám könyei legyőzték szerelmemet, és nője lettem a' bárónak. — Gyula! az, hogy én született Breinfeld kisasszony létemre, a' gazdagság fénye között neveltetve, 's mint ilyen a' tiszteltetést megszokva önnek vallomást teszek előbbi szegénységemről, legyen biznyság arról, miképp' önnek barátsága több előttem bármi véleménynél. Gyula! ha bár ön gyűlöl, megvet is e' lépésemért, nekem mindegy. — Önt látnom kell, ha csak egyszer is. Kényszeritem önt, hogy e' helyet addig el ne hagyja, míg nekem meg nem bocsát. Látogasson-meg holnap, mindjárt holnap; hiszem, hogy ön bizonyosan meglátogat. Nem lehetett önnek mindazon kedves órákat elfelejteni, mellyeket Amáliájával töltött. Ah! még akkor nevezhettem magamat így, de most, most! — csak a' szerencsétlen

Amália, báró Brandt neje “

Magam 's Amália fölött ejtett könyűk között tettem asztalomra a' levelet. A' harag legkitörőbb érzései foglaltak-el, midőn olvasni kezdtem, vég-szavai pedig szánakozásra indítottak. Amália, a' szegény Amália nem tehetett másként. Magam voltam oka mindennek. Miért tártam olly tág kaput vetelytársamnak könnyelműleg? miért hagytam-el Amáliát? miért nem tudakoltam-ki körülményeit, hogy azután segíthettem volna rajta? mind ennek oka én vagyok.

De mit tegyek most, midőn veszve minden? Elfogadjam meghívását? — azt nem. Ugy határoztam, hogy tudósítom kibékülésemről, irántai örök szerelmemről, és azután e' helyet végképp' elhagyom.

Másnap reggel csakugyan irtam is Amáliának, 's legfőbb gondom volt mindent rendbe szedni, és azután honomat hosszabb időre elhagyni.

(Folyt. következik.)

KÜLÖNFÉLE.

Változtatások Paris városán. — Paris, ugy látszik, fekvését vagy inkább középpontját újra változtatni akarja, 's attól tartanak, hogy a' halmokon, melyek éjszak felől környezik, rövid idő múlva túl fog terjedni. Nehány szállást, melyek inkább délkeletnek fekszenek, a' csinos és iparüző világ el fog hagyni, 's a' házak becsben vesztenek; e' miatt a' város érdeke szenved; mert terhei azon költségekkel szaporodnak, melyeket az ujan épített szállások okoznak a' nélkül, hogy a' mindinkább néptelenedő szállások-érti kiadások csökkennének. Végre komoly dolog, hogy a' határoktól csak 60. lieue-nyire fekvő Paris önként megfosztja magát természeti sánczaitól, melyekkel a' közel halmok környezik, és síkságra száll, hol minden megtámadásnak nyíltan áll. — Nevezetes azon menet, melyet a' város nagybodása vagy inkább középpontjának megállapítása követ. Elejénte a' Szajna-szigetre (a' régi Cite-re) szorítatva, békes időben a' Szajna-ágon túllépett; a' balpart bérceire emelkedék, 's a' jobb partoni mocsárokat kiszárítá. A' király, hogy a' sötét óváros dohos légéből kiszabadulhasson, lakhelyét sz. Lajos szigetével szemközt, hol most sz. Pál-quai van, választá, 's délkeletről a' templom és bastille-tér felé terjeszkedék. Az akkori város középpontjaul a' Greve-tért, hol most a' hôtel de Ville van, mondhatni. De 1-ső Ferencz alatt Paris roppant lépést tett addigi köréből. A' régi (akkor Parison kívül fekvő) sz. Germain l' auxerroisi egyház ellenében volt egy hűbérnői vár, hol a' nagy hűbérnőkök esküjökét tevék-le; ezen épületet, a' Louvret, kora szellemében már V-dik Károly kiékté; 1-ső Ferencz itt palotát kezde építeni, 's midőn II-dik Henrik a' Tournelles-palota előtt egy lovagjátékban elesett, az egész udvar Louvrebe ment, 's őt, mindent, mi gazdagság, pompa 's fénynek hivatik, magában foglalót, természetesen a' kalmárok is, 's a' vevőt az eladók követék. IV-ik Henrik Louvret a' tuillériakkal kötö össze, melyeket Philibert Delorme építész Medici Katalin számára épített; de hibáját, a' város középpontja elmozdítását, nyomban észrevevé, 's ezért mindenféle tervet koholt, hogy a' város régibb részében középtéreket alkosson, melyeken a' tartományok szerrint elnevezendő főutczák összefolyjanak. — De ezek gyöngé tervek valának; a' lakosság mindig csak az új szállásokra vonult, 's ámbár XIV. Lajos nagyobb mértékben végrehajtá azt, mit IV. Henrik akart, midőn részint pompa, részint haszon tekintetéből különféle irányokban épületeket emeltetett, még sem gátolható-meg, hogy a' nép a' Louvre 's tuillériák körül kelet felé le ne települjön. E' mozgalom olly határozott vala, hogy a' város középpontja, ha nem is éppen a' phisicai, mely először a' Citéből Grève-térre, innen a' csarnokhoz téteték-át, mult század vége felé a' Palais-Royalban vala. Ez 1782-ben újra építették, 's már akkor megjegyzék, hogy az orleansi herczeg a' nép mozgalmára világosan ráismert. — A' forradalom 's császári kormány nem tettek semmi változást; a' polgárság elszegényedett, 's ha Napoleon alatt gazdag volt is az országos kinstár, de a' polgárok nagyobb száma nem. Azonban a' béke megkötése után felvirulván a' kereskedés és ipar, roppant nép özönlött Parisba, 's ezek Palais-Royaltól mindig keletfelé települtek-le, ugy hogy már nem ez, hanem a' pénzesarnok, tehát Paris régi sánczvonalaéhoz, a' boulevardhoz, közel fekvő hely lett a' középpont, 's e' tájon fényűzés és gazdagság telepedvén-le, természetesen a' gazdag raktárak 's boltokat is maga után voná. Ezek most a' Vivienne, Richelieu-utczákban, 's a' közel fekvő boulevardokon vannak. A' város most, ugy látszik, falain kívül terjeszkedik,

's a' völgyet, melyben keletkezett, és felnőtt, elhagyandja, 's a' Neuilly felé fekvő földeken, hol a' királyságnak új széke van, 's hol a' Szajna egy erős kanyarulattal ismét Parishoz tetemesen közeledik, területend-el. Több kísérletet tettek már e' változás meggátlásául, de eddigelé rossz foganattal.

Parisi boltok fényűzése. Pompával készülnek az ékszerszobák, divatárusnők, bronzkereskedők, órásk és úgy nevezett marchands de nouveautés-k boltjaik, mely utóbbiakban a' legújabb dámaöltöny-kelmék szemlélhetők a' legbámulatosb különféleségben. Itt a' lyoni, mühlhausi és tarar-i műipar minden készítménye megkapható. Száz különböző kelme vagy mint könyv van egymás mellé állítva, vagy szétterjesztve hever az óriási ablakban. A' bronz-árusoknál szintén a' legkülönfélébb aranyott 's aranyzatlan tárgyak vonják magukra az átmenők figyelmét. Vendéglőkben 's kávéházakban már nem elégséges a' jó szolgálat; aranyzásoknak, tükröknek 's márványnak kell minden legkisebb szegletben csillogni, mint hercegi palotákban. Festményeknek, légszesz-világításnak természetesen nem szabad hiányzani; az ételeket, italokat pedig csak legfinomabb porcellanban 's kristály üvegben lehet feladni. Egyedül a' régi a' palais-royali café de foy-t nem kábitá még el a' fényelgés gőze, és csudálatos! mind e' mellett is folyvást tömve van.

Különös népszármazás. — A' Mandanok, éjszak-amerikai törzslakosok, konokul védik 's tartják e' ferde hiedelmüket, miszerint dédöseik egy földalatti helységnek, mely a' nap fényét egy hozzájók ható szőlőgyök-nyitotta résen köleszönző a' felvilágtól, valának lakói. E' hasadékon utóbb néhány elszántabbak, azt tágasbra vájván, felkúsztak e' földszinre; hol midőn a' tömérdek vad-bivaly csoportokat 's különnemű izes gyümölcsöket megpillantották, fellázaszták a' többi alantiakat, 's megszokott tanyájok elhagyására bírák. Számosan fel is jutottak szerencsésen, de midőn egy potrohos néember ragaszkodék a' már vásolt lábtóba, ez ketté pattant, 's a' még hátralevők napunkig alázárltak.

M.**

Joko - szín. — Joko for ever! — Azalatt, míg Parisban, a' divatok Olympjában, zavarban vannak a' divat-czikkek készítői, mint nevezzék-el a' téli anyagok színeit, angol országból megy-ki az elhatározó orakulum szava: „Couleur Joko!“ — A' hármassziget kellemes uralkodónéjának t. i. egy majma volt, de olly majma, millyet a' két fél világ, sőt maga a' szép világ sem bír többé. — De hajh! Patroklusnak is meg kelle halni; 's így e' majmok majmának, ablak-adótól ment arany házában, ezen Jokónak is meg kelle halni, és most csak kitömött bőre diszeleg egy mahagoni hármassziget lábún a' szigetkirályné szobájában. De a' mi életben elhalt, a' divatban feltámad! Minden bárson, sima selyem, szörkelme, schawl, posztó, fichus — „Couleur Joko!“ — Angol lapok bizonyítják, hogy e' szín a' szép angolnéknak „carnation du lis et de roses“—jekhez módnélkül illik.

Literariai autodafé. Bizonyos parisi könyvbolond (bibliomane), három évi olasz, svajcz 's német országban tett barangolása után, rövid idő előtt öröm-sugárzó arcczal visszatérván családjá körébe, nejét fenndobogó kebelrel zárta karaiba: „végre ezélt értem fáradozásimban — mond az örvendő férj — ezután nem fogsz magadra hagyatott Penelope lenni, kedves nő; Ulysses megtalálta Ithaka-ját.“ — És ezzel egy hármassziget zárú vas szekrénykét nyitván-fel, régi, mocskos szélű és szakadozott könyvet von-elő. — „Lát'd, e' könyv után tömérdek költséggel évek óta fáradtam, végre megtaláltam a' kincset, 's tulajdonosa csak 100 louisd órét engedé-ít. 100 louisd'or

's illy kincs!' — Ezzel a' kandallóban tüzet élesztett, 's a' könyvet középe helyezvén, hamuvá égeté. — „Nemde bámulsz, drága nő — monda furfangos mosolylyal a' könyvbakó — hogy illy drága kincsét, olly sok fáradozásnak gyümölcsét, lángoknak áldozom? Ne bámulj: e' ritka könyvből már csak két példány volt a' földön; egyik birtokomban, a' másikat pedig most hamvasztottam-el. Így enyim az egyetlen egy, 's most már megbecsülhetlen kincs.“ — Illy uton lesz sok becses régiség semmivé; így emészte-el több gyűjtő-irigység sok ritka emlékpénzt, csakhogy kivülök más ne birjon hasonlóval.

Brummel, a' piperőczkirály. Mióta Brummel elhunyt, ismét sokat bibelődnek vele a' folyóiratok, 's így mi is kötelességünknek tartjuk, e' hajdan nevezetes férjfiú életvázlatához némi adatokkal járulni. Brummel sem szép, sem fő nemes, sem gazdag nem volt, 's még is egész divatvilágon uralkodék. Arcza szerfelett szabálytalan, orra pedig, egy lóról lebukás eredményében, horpadt volt. Kilépvén az oxfordi egyetemből a' nagy világba, az által szerze magának nevet, hogy egy pár keztyűt két gyárnokkal készítettett; egyik csak a' hüvelkeket, másik a' többi részt készíté. Feje rendbehozásával három fodrász foglalkodott. Egyik kizárólag halantékjait kezelé, másik homlokfürtjeit, harmadik pedig a' fej hátulsó részét. Csizmáit akkoriban pezsgővel fénymazoltatá, nyakkendője bokrait pedig London egyik első arczképfestőjével rajzoltatá, ki csak azután kezdett hirbe jönni, miután Brummel e' fontos munkában megbízá. De ez eszme csak villanat volt a' divatdalia életében. Később felhagyott vele, mert átlátta, hogy a' nyakkendőnek kötése inkább csak pillanatnyi ihléstől, mint kiszámítástól függ. Egyébiránt e' férjfiút korán sem kell magával eltele bolondnak tartani; jól tudta ő ugyan, mily fonkon áll, de azért még is mindennek, ki divatkérdésekben hozzá járult, örömmest tanácsolt, és maga nadrágán szintugy észrevette a' hibát, mint másén. Brummel éppen nem titkolódzék, 's ruhatarát mindenki megsejmelheté. A' piperőcz-fejedelem 62 éves korában mult-ki, de nem barátai 's tanítványai körében, mint Socrates, nem ágyában, mint Dávid, sőt még csak asztal mellett sem. Brummelt azon kór ragadá-el, melly Hamletet is megdönté; a' divatfejedelem ugy halt-meg, mint némely költész; Brummel György, az — örültek házában mult-ki.

Nagy zsebkönyvek. — A' hatalmas zsarnoknő „divat“ varázs pálcájával a' zsebkönyveket is módosítás (Reform) alá vevé; mert a' szerény tizenkettedekből óriási alakukká változtatja azokat. Legelőször érezteté e' hatalmát az angolhoni zsebkönyvekkel, mellyek nagy költséggel és válogatott csinnal előállitva nagy folio-alakban jelentek-meg először is 1838ban, 's ime már a' nagytitási vágy a' többi szárazföld lapjait is meghatá. Így az olaszthoni „Non ti scordar di me“ látszatlan 12.rétű alakjából kivetközvéen tisztes 4-ed-rétű kötetté változott-át. Várható, hogy e' példa a' zsebkönyvek országában számtalan követőre találand.

Pont de Nez. — IV-dik Henrik francia király régi vára „Pont de Nez“ — mellyben ő Amiens hosszú ostroma alatt a' hadi munkálatok fáradtságai után kipihent, jelen időben is szintén a' nyugalom és pihenés helyévé lön. A' kormány t. i. e' régi épületet a' lelkeszkedésben elaggott papoknak (Deficientia) nyugalomlakul jelelé-ki, melly célra rendes és kies fekvése miatt nagyon is alkalmas.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betüivel, angol vas-sajton
uri utsza 612.